ՋՈՐՐՈՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 250 ԳԻՆ 50 ՓԱՐԱ. 1877 Ա.ՊՐԻԼ. 23 ՇԱԲԱԹ

ԹԱՏՐՈՆ

Թատրոնը կը հրատարակվի Հոգեբաթի և Շաբաթ օրերը։

Տարեկան բաժանորդագին կ՚ընդունի հասարակ չորս խակ դատաւոյ համար հինգ արծաթ մէկտեղ կ՚անկնի։

Բաժանորդագրութեան տեղն է Ս. Գ. Նազմաճեան գրատունը Եկնի Ճամբ Զիլինկիրլէր հատուկոր Թիւ 2։

Գրկված ձեռագիրները ետ չեն տրվիր։

Հրատարակչական գրութիւնները պիտի է ուղղել առ Տ. Տ. Պարոնեան Մեծ Նոր խան վերի յարկ դռնաձէջ Թիւ 10 հրատարակչատան։

Հրատարակչատան հետ տեսնվիլ փափագողը չորեքշաբթի և շաբաթ օրերը միայն կրնայ գտնել գինք հրատարակչատան։

Ճանաչու ծախքը չվճարված նամակ չընդունվիր։

Ս։ Միքայէլեան Տպարանը՝ ուր կը տպվի Թատրոնը, Մեծ—Նոր խան՝ դռնաձէջը՝ Թիւ 10 անկեան վերատպված բլալով, ուր դրասենեակն ալ նոյն տեղ Թիւ 5 անկեան վերատպված է։

ԴՈՂՈՐՈՒՄՆ ԿԱՄԻՈՆՆԵՐՈՒ

— Խիկա՛ր, ինչո՛ւ վերցուցիր կոպենները։

— Անոր համար որ չէզոքութիւն պահել սովորեցայ։

— Ինչո՛ւ չէզոքութիւն պիտի պահես։

— Որովհետև չահերս այդպես կը պահանջեն։ Բայց երբ տեսնեմ որ չէզոքութիւնն չահերուս դպչիլ կսկսի, այն ատեն չէզոքութիւնս պիտի կորսընցնեմ։

— Լա՛ւ, կամիջներու տեղ ինչ պիտի դրես։

— Փառք Աստուծոյ, դրելու բա՛ն կը պակսի. դիւանագէտներու վրայօք դրելու տեղ աղջիկներու վրայ կը դրեմ. Բօֆուէօներու, հանգիստներու վրայօք խօսելու տեղ ծօռաներու վրայ կը դրեմ, դիւանագէտները կամիջ տելու տեղ աղջիկները կը կամիջեմ։

— Թող կատա՛ն։

— Ինչո՛ւ թող չպիտի ատեն, աս ալ քաղաքականութեան վերաբերեալ բան մը չէ՛. աս խնդրոյն վրայ մի՛ դրեր, ան խնդրոյն վրայ դժուարութեամբ դրե՛, միւս խնդրոյն հետ խահեմութեամբ վարվե՛, ատոր վե՛րջը։

— Եթէ կուզես՝ խահեմութեամբ մի՛ վարվիր. Տպագրական Տեսչութեան նոր պաղատարտութիւնը կարդացիր ա՛։ Օր մը կընայիս որ առաւօտուց դրասենեակդ երթալուդ պէս դրասեղանիդ վրայ թուղթ մը կը դանես, կառնես և կը կարդաս.

«Նկատելով որ Թատրոնը այս ինչ Թուղթին մէջ այս ինչ յօդուածը հրատարակած է, Թուականէս մինչև երեք ամիս դադարեցուր պիտի ըլլայ։»

Ա՛յս Թուղթին վրայ կսկսիս երեք ամիս պըտըտիլ Գօլոշ փողոցները։

— Գանէ փողոցները մաքուր և կանանաւոր ըլլային։ . . . մարդս այնչափ հոգնութիւն չէր կրնար, Բայց ինչո՛ւ պատրաստ. երեք ամսուան համար դուխ մը կը դանամ։

— Ի՞նչ դուխ։

— Նիհոզոս մարդասիրին պէս դուշակութիւններ կընեմ. պատերազմին գաշտէն լուր կը դուշակե՛մ. Գասիրէթի կը տանիմ կը ծախեմ։

— Մատակ կուտա՞յ մի։

— Ինչո՛ւ չպիտի տայ . . . չատ նեղը մընամ նէ Բօթի կերթամ Բուբէլ կը հանեմ, հասը մէկ ոսկիի կը ծախեմ։

— Հանդը հանեց գանգը, ա՛լ չմնաց որ հաներ։

— Եղբա՛յր, դուն ալ բոլոր դէնքերը կը դոցես կոր, քա՛ հաշուդդ մարդս անօթութենէ մեռնելու է։

— Ի՞նչ կործեցիր հապա, աս ժամանակի մէջ դուխ գտնելը դիւրի՞ն բան է։

— Վիպասանութիւն մը կը գրեմ ու կը հրատարակեմ։

— Անօթի մնալու համար ալէկ դուխ է։

— Վաճառականի մը քով գանձապետ կընամ, օրին մէկն ալ անառուիը կառնեմ կը փախչիմ։

— Ջհոքեդ չդոլ։

— Ասոր վե՛րջը։

— Ասոր վերջը խելքդ ժողվելով անանկ յօդուածներ կը գրես որ մէկուն չեն դպչիր։

— Կաշկանդ, խնդրոյ մը վրայ երկիւծան յօդուածի մը դրած ունի՞ս որ մէկու մը չդպչի, դրած ունիս եթէ անանկ բան մը ցցուր ինծի որ իբրև օրինակ առչես դնեմ ու անոր հետևիմ։

— Գրած չունիմ. դուն գրել աչքառաւելու ես որ չդպչիս։

Օրինակի համար մի՛ ըսեր թէ օրիորդ Մարգրիտը ամեն օր առաւօտնէ մինչև կէսիրուն կը պառկի և առանց չնասիր բնաւ, այլ ըսէ թէ՝ չատ պառկելը պատիւ չբերեր աղջիկներուն, մի՛ ըսեր թէ՝ Պաուէնը, Լեվեյը, Վոյէնը. Լա Թնուէնն, Լաֆենէը առատ քուրմ կտան կոր, այլ ըսէ թէ՝ լրագիրներուն չվայելը առատ ըսելը ատոր. մի՛ ըսեր թէ՝ այս ինչ նիհիլիստին գործի մը առթիւ նորէն վերջ դպչին դործերուդ ընդհատ կապի. այլ ըսէ թէ՝ ով որ իր խանութը, դործը կը ձգե և ապստամբին դործերէն դուրս չմնար, չի կրնար պահու և համարեա գանել. այսպէս ըսելով մարդ վիրաւորած չես բլլար։

— Շատ ապէ՛կ, այնպէս կընեմ . . .

— Սկսէ՛ նայիլ։

— Լաւ. պաշտօնի դլուխը դանըվանիւրան չվայելը օրը երկու անդամ հրաժարական տալ։

— Տեսա՞ր. մէկու մը չդպաս։

— Գօլոշ առաքեալը ասկից առան և ինը դար առաջ Տիմոթէոսին և Հռովմայեցւոց չղջաբերական մը դրեց և այս չղջաբերականը Պաուիլոք մը առորադրեց։

— Տեսա՛ր, ինչ անուշիկ կըլլայ կոր։

— Քաղաքական ժողովի անդամ ըլլալով դատ վարով մէկու մը պա» դրկելը աղէկ բան չէ։

— Աս ալ աղէկ։

— Պարապ բան է մէկուն ըսելը թէ ես քուկին առակիդ պէտք չունիմ, քանի որ անկայ քեզի առակ տալու իրաք մը ըրած չէ և մանաւանդ թէ անուղղակի կերպով քեզի ըսած չատիկն ալ յայտնելը է։

— Տեսա՛ր, աս եղանակով ոչ ոք կը վիրաւորվի։

— Լաւ մը չեղած առնելը յաւելուած հանելը պարզապէս աւազակութիւն ընել ըսել է։

— Այ՛, այնպէս է։

— Միշտ կրկու կողմը կատարելով քաղցր և ինքզինքը Նոաեին առաջ կրծոտուցնելուն դուշանալու է։

— ճիշդ է։

— Ըսել է որ այս եղանակով հարիւր տարի ալ դրելու ըլլամ՝ ընաւ չեմ դպիլը։

— Այ՛,

— Տեսանենք։

— Տեսնելու հարկ չկայ, աչքառաջ՝ որ այս ընթացքին չկերթաս։

— Բայց թէպէտ այս ընթացքին մէջ խըզըդրելու ըլլամ՝ այն ատեն ինչ պիտի ըսես։

— Այն ատեն պիտի ըսեմ թէ ոչ որ լրագրին չդպչելուն կը փափաքի պէտք է որ իր ձեռքովը դադրեցունէ զայն։ Մնաք բարով։

— Երթաք բարով։

ԱՌՕՋՆՈՐԴ ԻՕՍՈՒԱԾՈՒԹԻՒՆՆ

Բանկոկի մը հետ

— Կարդացի՛ր այս գիրքը։

— Տակաւին չկարդացի։

— Առնեմ նէ՝ չե՛ր բարկանար։

— Ի՞նչ ըսել կուզէք։

— Վաղը կամ միւս օր ձեզի կը դարձնեմ։ Այն պէ՞ներդը ո՞ւսկից կառնէք կոր։

— Ծխախոտատունէն։

— Ո՛ր ծխախոտատունէն։

— Սա դիմացինէն։

— Զարմանալի բան։ Ես չկրցի սա պէ՞ներէն գտնալ, կընե՞րէք որ քանի մը հատ առնեմ որպէս զի իրեն ցցունելով ըսեմ թէ՝ այս սիկարներէն կուզեմ։

— Լաւ, բայց մէկը քանի մը հատ ձգէ։

— Տէր սպասիա, սա ալ խո՞սք է։ Թատրոնի առմանակ մը ունիս հէ՞, ո՞ւսկից առնիր . . .

— Սատկով առի։

— Այս առմանակը պէ՞տք է քեզի։

— Բարեկամի մը պիտի տամ։

— Անանկ է նէ՝ լնծի տուր. չատ կը փափաքիմ երթալ նոր խաղը տեսնելու։ Բայց ի սկիզբ նշանածս ալ քանի մը օրէ ի վեր դէպխուս մինը կուտէ որ Թատրոն տանիմ զինքը. ինչ ապուր պատահեցաւ։

— Ներեցեք, մէկու մը խոստացած եմ։

— Իրեն կըսեք որ չկրցի առմանակ գըտնել. խոմէիս համար այսչափ բանը կրնաք ընել։

— Լա՛ւ գնա՛ պառտէ։

— Շնորհակալ եմ։ Մէկ ոսկինոց մանըսուկ ունի՞ք։

— Իրեք քառորդի չափ ունիմ . . .

— Դարձը կը լինի՞ այնչափ։

— Ա՛յո՛, այո՛։

— Առէ՛ք. ասկէն տուր նայինք։

— Կը փնտռեմ՝ կոր... Թշուառական ի... կարծեմ որ տունը մուգացած եմ. վաղը կը բերեմ քեզի. Մնաք բարով։

———

Աւջնի ը եւէրտատէ հեր

Աղջիկը. — Ի՞նչ ըսիք, Պարոն։

Երիտասարդը. — Ըսի որ, սա պտտէդը շատ ալտոր է, կուզէ՞ք որ մեկնանք պըզտիկը։

— Սիրով կընդունիմ, կեցցը հայրիկս ալ կանչեմ։

— Ինչո՞ւ։

— Մենի հետ մեկտեղ դայ. ճանրան վրայ դանըվաճ բոյտրան անուններըը մեկիկ մեկիկ կըսե քեզի։

— Պարտ անդը աչխատ մի առնէք հայրերնիդ։

— Դուք ալ աղէկ գիտէ՞ք բուտրաճուռ-թիւնը։

— Չէ, բայց կրնամ հաստատել թէ սա բանը ալտուր է, բայց չեմ հաղնիր հասկնալ համար թէ ո՛ր ընտանիքին կը վերաբերի։

— Քիչ մը ատղէնի քալեցէք, ծաղիկնե-րուն վրայ կը կոխեք կոր։

— Ա՛հ... ծաղիկներուն վրայ... ա՛հ... մինչեռ ես իմ ներսիդիս կղդամ ար...

— Ի՛նչ, անհանկիստ էք։

— Ա՛հ, նէթէ զգացած ցաւս ձեզի յայտնելու համարձակէի...

— Ինձի չէք կրնար ըսել նէ՞ մօրս ը-սէ՛ք։ Մայրի՛կ։

— Չէ, չէ, մի՛ կանչեր, անհանգիստ չեմ. շատ աղէկ եմ։

— Ա՜ս ի՛նչ է. իմ թաչկինակովս կը սրբվիք կոր, ես ալ երկու ժամէ լվծը թաշկինակս կը փնտռեմ։

— Ա՛յո՛, սրդալու... ձերինը առէ...

— Ինչո՞ւ չըսիր թէ տունը մուգայ. եղբայրս թաչկինակ մը կուտար քեզի։

— Ո՛վ պաշտելի միամտութիւն։

———

Ապտէյ անդրօղ ը հեր

Անդրը. — Է՛հ, բարեկամ, ատոնց հետ սրճարան չե՞ս երթար։

— Ատուտած չքնէ։

— Կը նայիմ կոր որ չես երթար կոր գործնկալ կամ օղի խմելու։

— Ա՛հ. պարիկեա մարդ մը ի՞նչ դործ ունի անտեղւանքը։

— Գոնե դիպուածով մէկ անգամ մը...

— Ոչ, ոչ, մարգս իր սկզբունքին դէմ վարվելու չէ, ժամանակ կորսնցնել, ատակ մսխել, առողջութեան վնասել, ահաւասիկ ա-նոնք են պատճառ երիտասարդ տարիքներուն չարաչարութեանց։

— Անանկ է նէ՝ հետս չուր պիտի տաս պտտելին, անանկ չէ՞։

— Անշուշտ։

— Բայց տասը քիչ մը կը ձանձրանաս։

— Ընդհակառակն՝ շատ հաճելի և շատ առողջարար զբօսանք մ'է. ձեզի նայելով՝ պի-տի համոզվիմ որ աչխատութիւնը մարդս կը ղօրացնէ և միտքը կընդարձակէ։

— Իրաւ է։ Կը տեսնամ որ դլուխնիս իրնարնէ յարմարեցար։ Եւ որովհետև դեղջկա-կան աչխատութիւններուն ճաչակ ունիք, բան-ջարեղէններուն չուր տալէն ու պտտելէն ետքը ճանապարհը չրնկնի նաքը կերթանք վարդերու վրայի որդերը կը ժողվենք կուզէք նէ։

— Կուզէք նէ խո՛սք է, ես հիմայ պիտի ըսէի որ երթանք սա որդերը ժողվենք. Սի-ըան մարգու մը հետ վարդերին որդ ժո-ղովե-լու պէս անուշ բան չկայ գեղջկական կեան-քին մէջ։

(Մնայ) Սքանչելի աղայ մ'է. Ֆաթի-կը շատ երջանիկ պիտի ըլլայ։

Գ. ՈՂՔ

———

ՀՕՑԱԿՈՒԹԻՒՆ

ԸՆԴ ԿԵՆԴԱՆԻՍ

(Շարունակութիւն էջ 248)

— Ներեցէք, Պ. Եվն. քիչ մ'ատաջ ըսիք թէ Սալինքսի չորս կենդանեաց ձևերը՝ չորս կաղերու, չորս ատրկերու նման. կը հա-մաձայնանինք. ասկից ի՞նչ նշանակու-թեամբ կրնայ ըլլալ։

— Պատ պէ, ինչպես որ ըսի, առաքը չորքոտանեաց թագաւորն է առանց ամենէն զօրաւորն ըլլալով՝ միևչև անդամ ճիւանները դեռանին քարերուն վրայ ուժով զարկած ժա-մանակը կոյծերը կելլեն, նոյնպես ալ ՅՅուաք-ըսն ու Քրուաձին կազը հրոյ նկարներն են, և հարն ալ ատրկոյ մէջ ամենէն զօրա-ւոր ու դիմաւորը ըլլալով, առանց անոր բան մը չկրնար դոյանալ սիներկրքի մէջ։ — եըրորդ, արծիւը թռչնոց թագաւորն է, և երկրորդ, արծիւը թռչնոց թագաւորն է, և իւր լայնածաւալ թևերը կը նշանակեն թռչիլ և բարձրանալ, այսինքն նրբութիւն. ինչպես որ է բոլորակաձև կազը, որ երթերի մէջ ամե-նէն ընդարձակ տեղը բռնելով՝ օդոյ 4/5 մասը կը կազմէ։ — Երրորդ, մարդն՝ այսինքն հնող դատին ու վիճերը կը նշանակեն խմաստու-թիւն և անունդ, ինչպես որ այս վերջինը հան-քերու մէջ կը համապատասխանէ մնդկի որ ջրային հանք մ'է, և կազերու մէջ ալ ջուա-ծինը՝ որ ջրոյ սկզբնատարրն է։ — Զորրորդ, ցլոյ կամ եղնի կուչերը կը նշանակեն երկ-րագործութիւն՝ այսինքն երկիրը կամ նիւթե-ղէն առարը, որուն կը համապատասխանեն հան-քերու մէջ ածխային կազերն ալ։ — Ահաւասիկ, Տէր իմ, ատոնք են Սալինքսս-ներու վրայ տեսնուած չորս կենդանեայ ձև-ւերուն նշանակութիւնը, որմոյմով՝ նաև ի-մաստասիրել կուզեն թէ, Աստուծոյ արար-չան անունը չորս սկզբնական նշանակութիւնով կը դրսեւ։ — Թէ՝ արարչութեան չորս չրջանի մէջ՝ ատերք՝ չորս երևոյթական կերպարանք կառնեն (և ո՛չ թէ ամեն մէկ ատրը մէկ մէկ գրա ատ մարմոյ տակ դնելով՝ չորս ատրերք կան կարծել)։ — Թէ՝ աչխարհիս վրայ չորս գլխ-ւոր կեանք կան, այսինքն՝ տրուելք. արև-մուտ, հիւսիս, հարաւ. — Թէ տարւոյն մէջ չորս եղանակ կայ, այսինքն՝ գարուն, աչուն, ամառ, ձմեռ. — Թէ Թէ օրը չորս միջոց ունի. առաւօտ, կէս օր, երեկոյ, գիշեր. — Թէ՝ էնչաւոր արարածոց կեանքը չորս հատակի կը բաժնուի, այսինքն մանկութիւն, չափահա-սութիւն, ծերութիւն, և մահ. — Թէ՝ լու-սինը չորս փուլորգ ունի. — Թէ՝ ամբողջիւ-նը չորս ծայր ունի, այսինքն խաչաձև է, — Թէ՝ քառակուսի չրջանակը՝ մէկ դծի մը չորս երևոյթն է գրելոյ մասին, այսինքն առաջինը վե-րաստ իվայր (|), երկրորդը՝ հորիզոնական (—), երրորդը՝ երկաթը՝ միացած կամ կըշռ-ռաձև (⊥), չորրորդը՝ կլոռաձև դծոյն տակ ուղղորդ դիծ մ'աւելցած այսինքն խաչաձև (+), որ այս վերջինը իւր առանցքին վրայ գառնալով՝ կը ձևացնէ չրջանակ մը, — Թէ բարձրագոյն դիտութեանց և իմաստութեանց սկզբունքները չորս են, գիտութիւն, կամք, համաձայնութիւն և լրութիւն. այսինքն մար-դու պէս բանաւոր էակ ու գիտնալ, ցայ պէս կամք ունենալ և աչխատութեամբ ամեն բան տեղը գնել, առաքնի պէսպիսի ունենալ և հոգեմարմնական ամեն գործառութեանց հետ մարանչելով՝ զանազ յաղթել, և արծի-ւի պէս դէպ երկինք բարձրանալով՝ երկնաւոր սրտրածոց վրայ իշխել և գիտութեանց գաղա-նիքը պահել իւր լայնածաւալ թևերուն տակ։ — Ահա, Տէր իմ, Սալինքսը դեռ ատոնց նը-ման փիլիսոփայական և դիտական բաղմա-թիւ նշանակութիւններ ունի, բայց ամենն ալ բացատրել թէ խորին լմնցութեան կարօտ ըլլալուն, հիմակուհիմայ այս կէտին վրայ խօ-սիլս բաւական սեպելով, չորս Աւետարանիչ-ներուն պատկերներուն մէջ տեսնուած չորս կենդանիներուն ալ միևնոյն մեկնութիւնները ունենալնին կը տիդեմ։

(Վա՛յ մեր ապուշ դլխուն վա՛յ, որ մեք ալ մարդ պիտի ըլլանք և բանաւոր էակներուն դասէն կը դանազանինք կոր։ Սա մեկ եղբը որ կովի չնազանդ պիտի ըլլայ, դրեթէ բոլոր մեր արդի փիլիսոփաներէն, դիտնականներէն և կրճնաւորներէն աւելի դիտութիւն և իմաստու-թիւն ունի եղբը։ — Օր մը փետրուարի մը սառն առաւօտեան դէմ ազուն ձայնը կը դադրի. «ա-հա՛ իմ մանուկս աչքցած ըլլալու է որ՝ ալ չելար կոր» կըսե ու դուրս կելլե զանի ներս առնելու, բայց ի՞նչ տեսնէ, ազան գիշերուան եղեամին սառեր ու քար քարձեր է... առիկայ տեռնելով փետրուարին, աչքը դեպ ի լուսին բարձրացնելով, «աւա՛ղ, ի զուր Աստ-ուած քեզ հոն դրեր ու կը մոռցանէ կոր, ա՛լ անգութ, միթէ դուն իմ մեկ հատիկ մա-նո՛ւկս առաւցանելու համար հոն նստեր ես» կը պոռայ։ — Աւա՛ղ պիտի կըլամ՝ ես ալ — այդ փետրի կնով նման, աւա՛ղ, ա՛լ գիտնա-կանք, փիլիսոփայք և աստուածաբանք, միթէ դուք մեզ ուստցանելու համա՞ր աչխարհ ե-կար էք, թէ մեր բանաւորութիւնը խանդա-րելու և մեր ունեցած մտաւորական լոյսը խափանելու համար։... Գանի որ այս կեն-սական գերերը կատարելու անկարող էք, լռե-ցէ՛ք ուրեմն, և պարզապես խոստովանեցէք թէ՝ կենդանիք, ապոյք և անուսում մար-դիկ ձեզմէ միլիոնաւոր անգամ խելացի և բա-նաւոր էակներ են։... Սալինքսական ոճով ամեն բան կը ծպրեք, ամեն բան կը հերքեք, ամեն բան ոչնչութեան կը հանեք, ձևերը կը տեսնեք՝ իմաստ չէք հասկնար, նիւթին կը պաշտէք՝ հոգին կուրանաք, պատուղը կը տես-նէք՝ ծառը չէք տեսներ, վերջապես ո՛ր մէկն ըսեմ. ո՛հ... ափսո՛ս, ափսոս, եօթանա-սունը եօթը մկնին անդամ ափսո՛ս։...)

— Ներեցէք. Տէր իմ, կարծեմ կարևոր բան մը կը մոռնայիք կոր, վառն ալ երկար լուութիւն մը տիրոջ վրանիդ։

— Ըչխնչ։

— Ինչո՞ւ ուրեմն մեկնիլնիդ անկուտցաք։

— Չեր ոչխին անանկ երնցկը է։

ԳԱՐՆԱՆՋՈՅԳՆԵՐ

— Լաւ, ինչպէս որ կ՚ուզես, սիրելի՛ս, միայն թէ մի՛ մոռնար, որ ես ալ ունիմ իմ կամքս, եւ որ ես ալ կ՚ուզեմ, որ ինձ հետ ամուսնանաս ոչ թէ ինձ համար միայն, այլ նաեւ քեզ համար։

— Ես ալ կ՚ուզեմ, որ ինձ հետ ամուսնանաս ոչ թէ ինձ համար միայն, այլ նաեւ քեզ համար։

— Ուրեմն ինչո՞ւ կ՚ուզես, որ ես ալ քեզ հետ ամուսնանամ։

— Որովհետեւ ես քեզ կը սիրեմ, եւ որովհետեւ ես ալ կ՚ուզեմ, որ դուն ալ ինծի հետ ամուսնանաս։

— Ինչո՞ւ։

— Որովհետեւ ես ալ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ

ԾԱՂԻԿ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ԵՒ ԳՐԱԿԱՆ ՀԱՆԴԷՍ

Հրատարակուած է Խմբագրութեամբ գրական մասին

Ս. ՕՀԱՆԵԱՆ

Ցաւագին սրտով կը գրեմ այս տողերը։ Ցաւագին սրտով, որովհետև ես ինքս ալ ենթարկուած եմ այն նոյն ոճրագործութեան, որ կատարուեցաւ Ս. Օհանեանի վրայ։ Ես